

Okup za wszystkich

Podstawowym werselem będą słowa Ap. Pawła 1 Tym 2:5-6 (NP).

„Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus, który siebie samego złożył jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie”.

W tym wersecie mieszczą się cztery ważne myśli:

1. Jeden jest Bóg.
2. Jeden jest pośrednik między Bogiem a ludźmi – Chrystus Jezus
3. Ten pośrednik dał – złożył okup za wszystkich.
4. Aby o tym świadczono we właściwym czasie.

Zastanowimy się teraz nad każdym punktem. Apostoł Paweł, który jest ojcem teologii, dokładnie sprecyzował każdy punkt. Zaczął od autora pojednania, którym jest Pan Bóg, jednoosobowy, wprost przeciwnie do pojęcia zakorzenionego w pogaństwie, gdzie wierzono w wielobóstwo, o czym mamy wspomniane w Dziejach Apostolskich 17:22-23:

„A Paweł, stanąwszy pośrodku Areopagu, rzekł: Mężowie Ateńscy! Widzę, że pod każdym względem jesteście ludźmi nadzwyczaj pobożnymi. Przechadzając się bowiem i oglądając wasze świątyni, znalazłem też ołtarz, na którym napisano: Nieznanemu Bogu. Otóż to, co czcicie nie znając, ja wam zwiastuję”.

Z słów tych wynika, że czcili oni wielu innych bogów, a apostoł Paweł nawiązał do słów napisanych na jednym z ołtarzy: „Nieznanemu Bogu”. To, co czcicie nie znając ja wam opowiadam, prawdziwego, jednego Boga. Takie też oświadczenie dał Pan Bóg Izraelowi:

„Słuchaj Izraelu! Pan jest Bogiem naszym, Pan jedynie” – 5 Mojż. 6:4.

Biblia Gdańska oddaje ten fragment tak:

„Słuchaj Izraelu: Pan Bóg nasz, Pan jeden jest”.

To samo potwierdza ap. Paweł w 1 Liście do Koryntian 8:6:

„Wszakże dla nas istnieje tylko jeden Bóg, Ojciec, z którego pochodzi wszystko i dla którego istniejemy i jeden Pan, Jezus Chrystus, przez którego wszystko istnieje i przez którego my także istniejemy”.

Tak samo rozumieci prorocy, którzy są powagą dla Kościoła, o czym pisze także ap. Paweł w Liście do Efezian 2:20:

„Zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus”.

Znane jest także proroctwo Malachiasza 2:10:

„Czy nie mamy wszyscy jednego Ojca? Czy nie jeden Bóg nas stworzył? Dlaczego oszukujemy się wzajemnie i bezczęścimy przymierze naszych ojców, z którymi zawarł przymierze”.

Uwzględniając wielobóstwo twierdzenie, że Pan Bóg składa się z trzech istot, jest wymysłem ludzkim i bezczęści to wielkie święte imię, jakim jest Pan Bóg, istota jedyna, nazwana Jahwe – sam przez siebie istniejący. Mamy więc trzy świadectwa z Pisma Świętego, ze Starego Testamentu jak i też Nowego Testamentu. Apostoł Paweł uzasadnia, że dla całej ludzkości jest jeden Bóg, który jest stwórcą rasy ludzkiej, a także istot duchowych, co jest bardzo ważne w dziele odkupienia ludzkości. Kto jest autorem pojednania, komu ma być złożony okup, kto jest Pośrednikiem między Bogiem a ludzkością? Pismo Święte poucza nas, że jest jeden Pan Bóg, jeden Pan Jezus Chrystus, jeden Duch Święty. Tak to rozumiał apostoł Paweł. W Liście do Galacjan 4:4-6 czytamy:

„Lecz gdy nadeszło wypełnienie czasu, zesłał Bóg Syna Swego, który się narodził z niewiasty i podlegał zakonowi, aby wykupił tych, którzy byli pod zakonem, abyśmy usynowienia dostąpili. A ponieważ jesteśmy synami, przeto Bóg zesłał Ducha Syna swego do serc waszych, wołającego, Abba, Ojcze!” (E 541).

Drugi ważny punkt – jest jeden pośrednik między Bogiem a ludźmi człowiek Chrystus Jezus. Apostoł Paweł dowodzi, że pośrednik jest jeden – nie wielu. Pośred-

niczy On między dwoma istotami, będącymi w nieprzyjaźni z powodu nieposłuszeństwa. Rolę tę przyjął Pan Jezus aby doprowadzić cały rodzaj ludzki do stanu doskonałego, aby mogli stać się synami Bożymi. Nie-doskonały grzeszny człowiek nie może być nazwany Synem Bożym. Wyjaśnia nam to ap. Paweł:

„Albowiem wszyscy zgrzeszyli i nie dostają im chwały Bożej” (Rzym 3:23) – synostwa, które utracił Adam, a w nim cały rodzaj ludzki. Dlatego apostoł wyjaśnia, że potrzebny jest pośrednik (Gal. 3:20) – „Pośrednika zaś nie ma tam, gdzie chodzi o jednego, a Bóg jest jeden”. Z tego wnioskujemy, że pośrednik jest między całą ludzkością a Panem Bogiem.

Należy zauważyć, że pośrednik zawsze występuje tam, gdzie jest przymierze. Weźmy na przykład przymierze Zakonu, którego pośrednikiem był Mojżesz. Pan Bóg rozmawiał z Mojżeszem, a Mojżesz z Izraelem.

Dalej apostoł wyjaśnia, kto jest tym Pośrednikiem. To człowiek, istota ziemna doskonała, taka jaką był Adam przed zgrzeszeniem, który jest obrazem tego, który miał przyjść (Rzym 5:14) – Jezus Chrystus. Adam był obrazem na Jezusa jeszcze przed stworzeniem Ewy. A gdy Ewa została stworzona z Adama Pan Jezus ich nazwał człowiekiem jak dowiadujemy się z 1 Mojż. 5:2 (BGd). Apostoł Paweł zrozumiał tę głęboką naukę i powiada:

„Przeto jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła bo wszyscy zgrzeszyli. Bo jako przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznymi, tak też przez posłuszeństwo jednego wielu dostąpi usprawiedliwienia” – Rzym 5:12,19 (NP).

Apostoł używa czasu przyszłego, co wskazuje iż natąpi to w słusznym czasie (E 504– 505).

Chrystus znaczy po hebrajsku Mesjasz. Ten tytuł otrzymał gdy miał 30 lat i będąc pełnoletnim, jako syn Zakonu mógł podjąć się dzieła odkupienia. Mamy to pokazane w baranku Wielkanocnym, który miał być jednoroczny, nie młodszy i nie starszy:

„Ma to być baranek bez skazy, samiec jednoroczny. Może to być baranek lub koziołek” – 2 Moj. 12:5.

Pan Bóg przepowiedział przyjście Mesjasza już przez proroka Daniela: „Przetoż wiedź i zrozum: Odkąd objaw-

ilo się słowo o ponownej odbudowie Jeruzalemu aż do Pomazańca-Księcia jest siedem tygodni, w ciągu sześćdziesięciu dwóch tygodni znowu będzie odbudowane z rynkiem i rowami miejskimi; a będą to ciężkie czasy” – Dan. 9:25. Pomazaniec to polskie wyrażenie, a Chrystus to greckie wyrażenie, którego bibliści nie przetłumaczyli pozostawiając je w oryginale greckim.

Apostoł Paweł dalej dowodzi, że aby stać się Pośrednikiem, Pan Jezus Chrystus musiał złożyć z siebie ofiarę jako cenę okupu, by mógł podjąć się dzieła Pośrednika, który ma pośredniczyć między ludzkością a Panem Bogiem. Taka jest wola Boża – Żyd. 10:10,12. Mocą tej woli jesteśmy uświęceni przez ofiarowanie ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze. Lecz gdy On złożył raz na zawsze jedną ofiarę za grzechy, usiadł po prawicy Bożej. Apostoł wyjaśnia, że Pan Jezus jest Pośrednikiem:

„I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci którzy są powołani otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” – Żyd. 9:15 (zob. E-505-I)

Trzecia ważna myśl: „Który dał samego siebie na okup za wszystkich”. Zwróćmy uwagę na słowa, że dał samego siebie. Z słów tych wynika że Logos zgodził się podjąć tego odpowiedzialnego dzieła odkupienia rodzaju ludzkiego – Jan 10:18 (zob. E-501-503, 549-II). Patrząc na to wielkie dzieło, Logos najpierw musiał zrezygnować ze Swego stanu duchowego, opuścić Niebo i stać się człowiekiem. O czym pisze apostoł Jan 1:14. (E. 526 I, II):

„A Słowo (Logos) ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzelśmy chwałę Jego, chwałę, jaką ma jedyny Syn od Ojca, pełen łaski i prawdy”.

Tak, Logos stał się człowiekiem, lecz Słowo Boże mówi, że narodził się On nie z krwi ani z cielesnej woli, ani z woli mężczyzny, lecz Boga. To jeszcze nie stanowiło ceny okupu. Apostoł Paweł nam dalej wyjaśnia:

„Ale wyniszczył samego siebie, przyjąwszy kształt niewolnika, stawszy się podobny ludziom. I postawą znaleziony jako człowiek, sam się poniżył, będąc posłusznym aż do śmierci, a to śmierci krzyżowej” – Filip. 2:7-8 (BGd).

Drugą ważną rzeczą jaką musiał dokonać Jezus, było poświęcenie się na śmierć dobrowolnie, by złożyć swo-

je życie w ofierze jako cenę okupową i to śmiercią krzyżową, by znieść wszystkie cierpienia jakie przechodzi rodzaj ludzki, aby przez to wypełnić wszelkie wymagania Boskiej sprawiedliwości, by przez to wykupić rodzaj ludzki spod przekleństwa, jakie na nim ciąży. I była to najcięższa próba, którą Pan Jezus musiał przeżywać, a o tym pisze apostoł Paweł:

„Widzimy raczej tego, który na krótko uczyniony został mniejszym od Aniołów, Jezusa ukoronowanego chwałą i dostojenstwem za cierpienia śmierci, aby z łaski Bożej zakosztował śmierci za każdego” – Żyd. 2:9.

Pan Jezus okazał wielką miłość do rodzaju ludzkiego, zgodził się odkupić i to grzeszników, o czym pisze apostoł Paweł:

„Wszak Chrystus, gdy jeszcze byliśmy słabi (grzeszni), we właściwym czasie umarł za bezbożnych. Rzadko się zdarza, że ktoś umrze za sprawiedliwego; prędeż za dobrego gotów ktoś umrzeć. Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to, że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł” – Rzym. 5:6-8 (NP).

Tej miłości nie jesteśmy w stanie zrozumieć w tym stanie niedoskonałym, dlatego też ciężko nam jest odpuścić naszym winowajcom, lub powiedzieć przepraszam. Bardziej skłonni jesteśmy obwinić, posądzić lub obmówić. Jest to dowodem, że mało rozważamy ten temat, mało myślimy o tym ile musiał dokonać Pan Jezus zanim złożył cenę okupu i ile to Go kosztowało. A my to wszystko otrzymujemy z łaski jako dar. Apostoł wyjaśnia nam tę wielką prawdę:

„Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Jezusie Chrystusie Panu Naszym” – Rzym. 6:23 (NP).

Jest to dar i to z łaski Bożej – żywot wieczny w Chrystusie. Dar jest to coś, co się nie należy a co otrzymujemy z łaski, coś do czego się nie przyczyniliśmy.

Sam wyraz – okup – wymaga oddzielnego wyjaśnienia. Oznacza on wg prof. Younga – cena odpowiadająca, równoważna. Rozumiemy, że przed Chrystusem nie było ceny odpowiadającej Adamowi, nie było doskonałego człowieka, który mógł dać samego siebie na okup. Anioł nie mógł być ceną równoważną. Doskonałego człowieka nie było w całym wszechświecie. Duchowa istota nie mogła być okupem, ponieważ istoty duchowe znajdowały się na wyższym poziomie niż Adam. Żadne

inne stworzenie na świecie także nie mogło być okupem za Adama. Przeto Bóg zrzędził, aby Logos mógł stać się odpowiednim kandydatem na okup za Adama. Stał się On Okupem w taki sposób, że wyniszczył swą duchową naturę. Stał się człowiekiem doskonałym odpowiadającym doskonałości Adama, którą to stracił przez nieposłuszeństwo. Jezus złożył Swoje życie, jak sam oświadczył:

„Jako i Syn Człowieczy nie przyszedł aby Mu służyło, ale aby służył, i aby dał duszę swoją na okup za wielu” – Mat. 20:28.

Pan Jezus złożył cenę okupu, gdy umarł na krzyżu lecz to było tylko złożenie okupu. Zastanówmy się kto miał z tego korzystać w pierwszym rzędzie. Pan Jezus wyjaśnia to w Ew. Jana 14:3:

„Idę abym wam zgotował miejsce, a gdy odejdę i zgotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę was do siebie, abyście gdzie ja jestem i wy byli”.

Czwartą rzeczą, o której wspomina apostoł Paweł, jest to że o złożeniu okupu za wszystkich, będzie świadczono we właściwym czasie (E, 547 II). Czas właściwy dla całego rodzaju ludzkiego, będzie podczas Tysiącletniego królowania Chrystusa z Kościołem. O tym mówi apostoł Paweł: *„Bóg wprowadzie puszczą płazem czasy niewiedzy, teraz jednak wzywa wszędzie wszystkich ludzi aby się opamiętali. Gdyż wyznaczył dzień, w którym będzie sądził świat sprawiedliwie przez męża, którego ustanowił, potwierdzając to wszystkim przez wskreszenie go z martwych” – Dz. Ap. 17:30-31.* W obecnym czasie Kościół świadczy o odkupieniu tym, którzy mają uszy ku słuchaniu. Niechaj słuchają, a stosownie do tego otrzymają błogosławieństwo dzięki temu, że okup został zastosowany za Kościół, czego dowodem było zesłanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy. Gdy zasługi okupu zostaną zwolnione z Kościoła, będą zastosowane na korzyść całej ludzkości a dowodem na to będzie wylanie Ducha Świętego na wszelkie ciało:

„A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą wasi starzy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia” – Joel 3:1 (NP).

We właściwym czasie u Boga, wszystkim będzie świadczono o tym odkupieniu, a wtedy wszyscy będą mieli sposobność uwierzyć i być przez to uszczęśliwionymi (A 128). Większa część tego wersetu już się wypełniła, to znaczy pierwszy, drugi i trzeci punkt. Pozostaje jeszcze

jeden punkt, ostatni, a dzieło Boże będzie dochodzić do końca, gdzie spełnią się wszystkie obietnice Boga, poczynając od danej Abrahamowi: „Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich. I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” – 1 Mojż. 22:17-18. Oczekujemy na ten czas, gdy będą błogosławione wszystkie narody. Będzie im dane zrozumieć wielkie dzieło odkupienia jakie zostało dokonane

przez Jezusa Chrystusa. Będzie to Królestwo Chrystusa w myśl słów proroka Zachariasza 14:9 (NP):

„I będzie Pan Królem całej ziemi. W owym dniu Pan będzie jeden i jedyne będzie imię Jego”.

Kamiński Henryk
R-
„Straż”